

[Camre]

Vi har ikke endnu i Danmark set mere dramatiske udslag af den frustration, der kan blive en følge af ledighed, men det må give os alle anledning til ængstelse, at ledigheden i OECD-landene er ved at nå en størrelsesorden af 25 millioner mennesker. Det kan iværksætte omfattende politiske omsving vendt imod de demokratiske samfundsordner, og både af hensyn hertil og af hensyn til det enkelte menneske må indsatsen mod ledigheden prioriteres så højt som muligt.

Det er begrænset, hvad Danmark kan gøre for at påvirke stormagternes økonomiske politik og den verdensøkonomiske udvikling, men vi skal og må udnytte de muligheder, der ligger i det internationale samarbejde og i ganske særlig grad i EF, for at ændre de vestlige landes økonomiske målsætninger og deres politik. Måske bør vi kraftigere understrege de farer, som den høje ledighed indebærer ud over de umiddelbare økonomiske og sociale tab. Europas udvikling i 1920'erne og 1930'erne burde være et stærkt argument imod den rente- og valutapolitik, som flere store vestlige lande fører.

Der er begrundet formodning om, at konjunkturerne i Vesteuropa vil bedres afgørende fra 1981 til 82, selv om væksttempoet må forventes at blive moderat. Hvis der ikke kommer nye kraftige prisstigninger på energi og råvarer, hvis de internationale valutakursforhold stabiliseres, og hvis den internationale renteutvikling ikke giver nye negative virkninger, er der gode muligheder for ny økonomisk vækst i Danmark i 1982. Det økonomiske sekretariats skøn siger hele 4 pct., det internationale økonomiske tidsskrift Euromoney siger 2 pct. Det giver muligheder for at vende den seneste tids reallønsfald til en stabilisering af reallønnen, men vi må først og fremmest gennem vores egen hjemlige politik arbejde for at bekæmpe ledigheden og de menneskelige problemer, der følger med den økonomiske krise.

Der indgår en meget bred vifte af beskæftigelsesfremmende initiativer i regeringens politik. Det drejer sig om skattepolitiske ændringer, jobtilbuds- og jobkabelsesordningerne, flere lære- og praktikpladser, generel erhvervsfremme som omtalt i industriministerens redegørelse til folketinget i maj i år og en fortsat indsats for eksportfremme, for den teknologiske udvikling og for løsning af landbrugets kriseproblemer. Afgørende for

forbedring af beskæftigelsen og forøgelse af produktionen er dog oprettelsen af flere produktive arbejdspladser, som igen kun er opnåelig med tilgang af risikovillig kapital til en rimelig rente.

Et af de vigtigste midler er en omplacering til indekslån af de store kapitaler, der opspares i de private pensionsfonde og i forsikringsselskabers og bankers pensionsordninger. Det er forkert at tro, at vi ved at flytte denne kapital over på indekslån tager noget fra nogen. Nok bliver renten tilsyneladende lavere, men omvendt giver den høje rente, vi har i dag, en inflation og en lavere konkurrenceevne, som udhuler de fremtidige pensioners reelle værdi. Man bliver nu engang ikke bedre stillet ved at trykke nogle flere penge-sedler, men alene ved at skabe noget af værdi, altså en højere produktion af goder, vi har brug for, hvad enten de så bliver leveret af den private sektor eller – måske i mere immateriel form – af den offentlige sektor.

En sammenhængende finansieringsreform er et af de nødvendige midler, som ikke alle ser nødvendigheden af i øjeblikket. Der er mange, som i kønne ord taler for højere beskæftigelse, men ord er ikke nok. Ledigheden er en realitet, og den kan kun bekæmpes med reelle midler. Der er brug for en meget omfattende indsats med mange forskellige midler. Det afgørende er, at disse midler virker, og at de samlet har en social balance.

Ledigheden er for alvorlig en sag, menneskeligt og politisk, til at blive gjort til genstand for langvarige tovtrækkerier, og derfor bliver folketingets første vigtige opgave i den ny samling at tage stilling til den nødvendighedens politik, som socialdemokratiet fremlægger.

Jeg finder grund til at beklage, at både Dansk Arbejdsgiverforening og Industrirådet i så ringe grad medvirker til at give dansk erhvervsliv optimismen tilbage. Det kan vist med rette siges endnu stærkere. Når Industrirådets formand og direktør i et fælles interview i Børsen den 6. oktober 1981 siger, at vi er »på vej mod politisk bankerot«, og når de tegner den kommende tids udvikling i meget mørke farver, så gør de hverken dansk erhvervsliv i almindelighed eller deres medlemmer i særdeleshed nogen tjeneste. Det er et misvisende og skævt billede, hr. Erik B. Rasmussen og hr. Ove Munch tegner af udsigterne for dansk økonomi, og jeg finder grund